

bage til. For Maastricht-Traktaten blev til på baggrund af det nationale kompromis, som SF stadigvæk, kan jeg høre også i hr. Steen Gades ordførertale i dag, betragter som langsigtet EU-politik.

Hvor længe vil SF opretholde den position og det udgangspunkt? Sagen er jo, at SF efterhånden er det eneste parti i det her Folketing, der udtaler sig sådan. De forligspartnere, som SF lavede det nationale kompromis med, har jo i lang tid været på vild flugt fra det.

Jeg synes, hr. Steen Gade selv giver en illustration af det ved at nævne det retlige område som et af de vigtige områder, hvor der skulle være en undtagelse. Og et andet område er jo ØMU-politikken, hvor SF vel heller ikke kan sige, at regeringens snak handler om respekt for en ny langsigtet EU-politik.

Så hvad har SF egentlig efterhånden at have sin tro i, troen på, at det stadig væk vil kunne anbefale et ja til en ny traktat? Hvad har SF egentlig at have den tro i?

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jamen tro, det er ikke mig. Der blev nævnt et andet medlem af SF's folketingsgruppe, og det er i hvert fald nærmere hende, men det er ikke tro, jeg beskæftiger mig med; jeg beskæftiger mig med politik.

Og derfor gør jeg op, når resultatet foreligger, om varen er leveret eller den ikke er leveret. Det ved vi ikke i dag, vil jeg sige til hr. Thulesen Dahl og hr. Keld Albrechtsen. De to partier, de repræsenterer, har jo vidst i årevis – jeg tror faktisk siden 18. maj 1993 – at der på denne her regeringskonference ville komme et så dårligt resultat, at de ville sige nej. Det er fantastisk, at man kan vide den slags på forhånd. Men det ved vi ikke i SF. Vi gør regnestykket op, når vi kender resultatet.

Til hr. Keld Albrechtsen: Tiden er selvfølgelig ikke inde til at sige klart nej. Tiden er inde til at presse regeringen maksimalt. Egentlig synes jeg, at hr. Keld Albrechtsen havde mange gode indlæg herom, som forsvarede undtagelsen.

Problemet med de indlæg er jo, at selv om undtagelsen bliver bevaret – og dér kan regeringen levere varen; der er ikke andre, der kan, men regeringen kan levere varen, hvis den vil – har hr. Keld Albrechtsen jo nu sagt, at han vil stemme nej alligevel. Og det er jo bekymrende.

Tiden er til at sige: Vi venter og ser resultatet. Regeringen kan levere varen; vi venter spændt

på, at den så også gør det og leverer en vare, som er fuldstændig troværdig i overensstemmelse med det nationale kompromis, som statsministeren og udenrigsministeren var med til at lave.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Ja, det er rigtigt, at vi siden den 18. maj 1993 har vidst, hvordan det ville komme til at gå. Det står jo i Maastricht-Traktaten, at der skulle være denne regeringskonference, og derfor vidste vi udmærket godt, at det ville ende med en ny traktat, og at den traktat ville gå den gale vej. Det var indbygget i Maastricht-Traktaten og Edinburgh-Afgørelsen.

Men hvordan presser vi så bedst regeringen? Det spørgsmål stiller hr. Steen Gade.

Jeg vil godt spørge hr. Steen Gade: Presser vi i virkeligheden ikke på nuværende tidspunkt bedst regeringen ved, at SF går sammen med unionsmodstanderne og siger til regeringen: Det her går ikke mere. Det her grundlag er ubrugeligt. Det her grundlag fører til, at undtagelserne skrider. Vi kan ikke få svar fra regeringen på, hvordan undtagelserne skal sikres. Derfor må vi sige, at det her det duer ikke. Vi må gå ud og sige: Det her ender galt.

Hr. Steen Gade sagde selv, at det udspil, der ligger til regeringskonferencen, er uspiseligt. Det var det udtryk, hr. Steen Gade brugte om de forslag, der ligger. Er det ærligt talt ikke nu tiden til at gå sammen med unionsmodstanderne?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg har forstået, at hr. Steen Gade har en eller anden filosofi om, at SF har en mulighed for virkeligt at presse regeringen optimalt og vel så en dag få lavet nogle ændringer i det traktatudkast, som ligger på bordet for nuværende.

Men jeg vil gerne spørge hr. Steen Gade: Hvordan synes hr. Steen Gade selv, at det går med det her presseri i forhold til de danske forbehold? Synes hr. Steen Gade, at man indtil nu har haft stor succes med at presse regeringen til at fastholde de danske forbehold og slås for de danske forbehold f.eks. på det retlige område, som hr. Steen Gade selv har nævnt som et af de fire forbehold og vel et ret vigtigt ét.

ØMU-området har jeg nævnt som et andet, hvor regeringens ministre gør alt, hvad de kan for at forklare, at det er vigtigt, at Danmark bliver tilsluttet i en fart, så snart ØMU'en er på plads, og ØMU'ens tredje fase bliver en realitet.